

me personlige Angreb paa Overværgeraadets Formand, Overretsassessor Brun. Det har gjort mig meget ondt, at min ærede Kollega fra Aarhus har villet rette dette ubeherskede personlige Angreb paa den Mand, hvem alle, der have arbejdet i Børnesagens Tjeneste, se hen til med stor Tillid og ubegrænset Højagtelse. Denne Mand har i mange Aar staaet i Spidsen for eller blandt Spidserne i dette frivillige, ulønnede og uegennyttige Arbejde og har vundet mere og mere Fodfæste i deres Kreds, som vare hans Medarbejdere Landet over. Og da der var Tale om at finde en Mand til den allervanskeligste Plads maaske, som vort offentlige Liv frembyder — det tror jeg, hans Plads er — var der vist Enstemmighed om, at det maatte blive Overretsassessor Brun. Nu siger det ærede Medlem for Aarhus om ham, at han elsker Prygl. Jeg tør dertil svare, at der maaske neppe er nogen dansk Mand, der har friet saa mange stakkels Børn, baade Dreng og Piger, fra Prygl som Overværgeraadets Formand. Det er en af disse forhastede Domme, hvoraf det ærede Medlem fælder saa uendelig mange, og hvoraf han jo ogsaa her i Salen i de Aar, han har været her, har fældet mange.

Jeg kommer til at tænke paa den frygtelige Dom, han forleden Dag fældede over den ny Forstander paa Braaskovgaard — det er vist Broe, han hedder. Han er jo nys udvalgt. Jeg ved ikke, om han er ansat eller midlertidig bestyrer Pladsen, men han er naturligvis udvalgt til denne vanskelige Gerning efter alvorlige Overvejelser og maa selvfølgelig have fortrinlige Anbefalinger, have sine Papirer i Orden. Det er sikkert efter mange Overvejelser, at Overværgeraadets Formand og den højtærede Justitsminister have ansat denne Mand, det kan der ikke være Tvivl om. Inden han er tiltraadt denne Plads, siges det nu om ham her i Salen, at han er en ganske skrækkelig Pryglemester, at han altid har været hadet af Børnene og hurtigst muligt skulde sparkes bort fra Pladsen. Jeg tror, det er en ganske uforvarlig Domfældelse. Jeg kender ikke Manden, men en Mand, der, inden han træder ind i en saa vanskelig Gerning, faar det Skudsmaal klistret paa sig, er jo næsten umulig. Her i Rigsdagen at klistre et saadant Skudsmaal paa ham, inden han begynder denne vanskelige Tjeneste, det er jo at lægge en saa stor Sten paa hans Vej, som et Menneske overhovedet kan lægge for et andet, og man maa være sig sit Ansvar

meget lidt bevidst, i det Øjeblik man fælder en saadan Dom.

Jeg tror imidlertid, at Overretsassessor Brun staaar saa fast og saa stærkt og med en saadan Anerkendelse i sin vanskelige Gerning, at han uden store og beklagelige Følger kan bære et saadant Overfald som det, der er øvet imod ham fra det ærede Medlems Side. Men jeg synes, at det er en grov Uret at øve. Han trænger sandelig til Tillid rundt omkring i Landet, ligesom hele Sagen trænger til at udvikle sig under Tillid og i Ro.

Men nu kommer jeg til det sidste Punkt, det er Angrebene paa Indre Mission. Jeg kan tale herom meget frit og uden Vanskelighed, jeg er ikke og har aldrig været Indre Missionsmand. Jeg har tværtimod i min Lærervirksomhed mange Aar igennem staaet i en skarp Modsætning til Indre Mission og haft saa store Bryderier med Indre Missionsfolk, at de i flere Aar optog min Tid og min Tanke og lagde mig Hindringer i Vejen. Men jeg føler mig forpligtet til at sige noget andet om Indre Missions Arbejde i Børnesagen end det, det ærede Medlem har sagt. Thi det er Uret, hvad der er sagt. Det er Uret, at Indre Mission ikke forstaar andet end at prygle og bede, og at den, naar et Barn er sygt, kun beder i Stedet for at sende Bud til Lægen. Det er Uret, at Indre Mission i det hele taget som Kreds og som Retning er forgabet i Prygl og sunken sammen i Vankundighed, naar Talen er om Børns Opdragelse. Der sidder mange stille Indre Missionskvinder i smaa Børnehjem, som gøre et kønt og trofast Arbejde, have en moderlig Omsorg for smaa, ulykkelige Børn og vinde deres Kærlighed gennem denne moderlige Omsorg. Og den øves i Stilhed. Man faar tidt et hyggeligt og velgørende Indtryk. Jeg var i Begyndelsen, da jeg kom i de Hjem, bange for, at man skulde faa Indtryk af, at man søgte at klæbe udvortes Gudelighed paa Børnene, lægge dem noget i gudelig Spændetroje. Det kan ogsaa være Tilfældet enkelte Steder, men i Regelen gælder det ikke. Jeg tror ikke, man har Ret til at frakende Indre Missions Arbejdere af den Art Plads ved den Samfundets Ambulance, som jeg taler om. De fyldte en ret betydelig Plads der og gøre en Gerning i Stilhed, som er sin Løn værd. Det udraabes ikke paa Gader og Stræder, hvordan de Kvinder sidde og gøre en Gerning i Stilhed, eller hvor mange Tårer og Femogtyveører der af de smaa Børne-